

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku Piotra .
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do renty w związku z wypadkiem,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 stycznia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 18 sierpnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. kasacja – niezależnie od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna zawierać, w ramach swych elementów konstrukcyjnych, także przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Takie uregulowanie konstrukcji kasacji wiąże się z jej specyficznymi właściwościami jako środka odwoławczego służącego celom przede wszystkim publicznym takim jak zapewnienie jednolitości wykładni a także doskonaleniu systemu prawa (por. orzeczenie N z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2001 Nr 7-8, poz. 141). W zakresie wypełniania wymagania z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie (por. postanowienie z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/01, OSNC 2001 r. z. 10, poz. 156; postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 r. z. 3, poz. 52; postanowienie z dnia 11 maja 2001 r., III CZ 28/01, OSNC 2002 r. z. 1, poz. 12; postanowienie z dnia 30

maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 r. z. 2, poz. 22; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002 r., z. 5, poz. 71; postanowienie z dnia 27 listopada 2001 r., III CKN 462/01, OSNC 2002 r. z. 4, poz. 56; postanowienie z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 r. z. 10, poz. 156; postanowienie z dnia 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001 r. z. 10, poz. 157; postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r. z. 1, poz. 11).

Rozpatrywana kasacja, wniesiona w imieniu wnioskodawcy przez jego pełnomocnika nie zawiera przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, tych okoliczności, które mogą mieć w tym zakresie znaczenie według art. 393 k.p.c. Pełnomocnik wnioskodawcy wyodrębnił wprawdzie w kasacji jej część określoną jako „okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji”. Jednakże wywody w tej części w ogóle nie dotyczą okoliczności, określonych w art. 393 k.p.c. Pełnomocnik skarżącego nie wskazując na żadną okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania przewidzianą w art. 393 k.p.c. ograniczył się jedynie do uzasadnienia podstawy kasacyjnej i podniesionych w jej ramach zarzutów, że zaskarżony wyrok naruszył art. 217 § 2 i art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozważenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.